

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiastica Hymnodia Libri Tres

Secchi, Anacleto

Antverpiæ, 1634

Cap. X. Miras delectationes præbet Hymnodia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45942](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45942)

contemplationis; ita plus minúsve habent studium circa Hymnodia vsum. Imò si paulatim Hymnodia deficere permittetur in aliquo Ordine, contemplationis ratio deficere conspicietur. Neque enim modicum tempus orationis priuata facta, neque priuata Psalmorum recitatio, contemplationis gradum insignem dicetur conficere, qualem constituere dicent omnes, Hymnodiam in choro ritè & rectè persolutam.

CAPVT X.

Miras delectationes præbet Hymnodia.

Deliciae spirituales non possunt explicari.

CERTVM ac indubitatum esse debet, raris abundare delectationibus spiritualibus Hymnodia vsum; sed quales illæ sint, non possunt quidem experiri, si à Deo illarum auctore & fonte donentur, nullus tamen sermone sequi valebit. Voluit misericors Deus, quòd illis aliquid innuerent sancti viri, vt nos ad eadem perquirèda excitaremur, meliùs dixerim videremur. Vnum profero Hymnographum, quæ eas experiens, sicut non poterat præ exultatione seipsum à nouis semper Hymnis concinendis continere; ita numquam describit, quas quantalibet hauriret ex vsu Psalmodia delicias, eas nihilominus celebrat maiores omni alio deliciarum genere, vt nullam aliam delectationem his æqualem cognosceret, non venationum, non piscationum, non theatrorum, neque ludorum, neque chorearum, neque conuiuiorum, non vinearum, non coniugiorum, neque musicarum, imò omnes alias voluptates simul iunctas floccifaciens.

Præstant ceteris mundi deliciis.

ciens ac spernens, illas extollebat, dicens: *De-* Psal. 18.
siderabilia super aurum & lapidem pretiosum mul-
tum; & dulciora super mel & fauum. Quam dulcia Psal. 118.
faucibus meis eloquia tua, super mel ori meo! sex-

centa sunt pronuntiata in Psalmis, quæ decla-
 rant sanctissimi Regis erga has delectationes sen-
 sum singularem, sed omnia perenumerare nimis lon-
 gum esset.

Satis sit illud afferre testimonium, quo decla-
 rat, se pluris aestimare has delicias quam Regiam
 ipsam dignitatem, quam sceptrum eburneum,
 quam thronum auro gemmisque contextum,
 quam thesauros immensos diuitiarum, simul
 iunctis omnibus deliciis quæ à Regia potentia
 possunt aut obineri, aut exquiri, tandem quid-
 quid sub oculorum aspectum, imò & cordis ima-
 ginationem potest proponi: Hunc solemnem ani-
 mi sui sensum non semel est prolocutus, præ-
 fertim Psalmo 72. dum in media delectationum
 Regiarum fruitione existens pronuntiauit: *Quid* Psal. 72.
michi est in celo? & à te quid volui super terram?
Defecit caro mea, & cor meum: Deus cordis mei,
& pars mea Deus in æternum. Vbi paucis verbis
 præfert spirituales delicias omnibus omnino sæ-
 culi diuitiis ac deliciis. Nec dubium vllum de
 veritate huius declarationis gigni poterit in ani-
 mis eorum, qui aliquando meruerunt degustare
 vim vnus tantummodò harum deliciarum gut-
 tulæ; nam illa contenti, renuntiare visi sunt om-
 nibus dignitatibus, honoribus, diuitiis, deliciis
 huius vitæ mortalis. Expendebat ad hanc rem
 Lyranus parabolam lignorum de Rege eligendo
 consultantium, vbi oliua, vitis, & ficus oblatum
 imperium spreuerunt, contenti sua pinguedine,

Præfere-
bantur à
Dauid
omnibus
deliciis à
Regia po-
tentia com-
paratis.

e. c. 111

Psal. 72.

Quid michi est in celo?

& à te quid volui super terram?

Defecit caro mea, & cor meum:

Deus cordis mei,

& pars mea Deus in æternum.

Vbi paucis verbis

præfert spirituales delicias omnibus omnino sæ-

culi diuitiis ac deliciis.

Nec dubium vllum de

veritate huius declarationis gigni poterit in ani-

mis eorum, qui aliquando meruerunt degustare

vim vnus tantummodò harum deliciarum gut-

tulæ; nam illa contenti, renuntiare visi sunt om-

nibus dignitatibus, honoribus, diuitiis, deliciis

huius vitæ mortalis. Expendebat ad hanc rem

Lyranus parabolam lignorum de Rege eligendo

consultantium, vbi oliua, vitis, & ficus oblatum

imperium spreuerunt, contenti sua pinguedine,

lætitia

lætitia

lætitia

lætitia

lætitia

lætitia

lætitia

lætitia

lætitia

lætitia

lætitia

lætitiâ & dulcedine: & ex illa sensum moralem eliciens hic Doctor pius, tria hominum genera vult intelligi à tribus illis arboribus significatis. In pingui oliua representatos putat homines celestis olei deuotione plenos; in vite humi replete, homines humiles fastum & arrogantiam deponentes, sed vinum lætitiæ possidentes; in fico dulcissimos fructus germinante, eloquij diuini studiosos, quia omnis sacra Scriptura miris abundat suauitatibus, vt dicitur in Canticis sub nomine Sponsæ: *Eloquium tuum dulce.* Qui itaque

Cant. 4.

sunt huiusmodi præditi conditionibus, plura faciunt eas quas experiuntur suauitates à Deo tibi datas, quàm sceptrâ, & coronas & Regni mundo oblata: imò offerenti ij generosè respondent, se non posse deserere aut dulcedinem, aut pinguedinem, aut lætitiâ, quibus in Dei cœmulantur seruitio, & dicunt: *Numquid possunt deserere dulcedinem meam fructusque suauissimos*

Iudic. 9.

& ire, vt inter cetera ligna promouear? En vis delectationum quanta, vt vincere queat illam dominandi cupiditatem, quæ in homine cum ipsa natura est congenita. Imperium certè & dominium Regum potiùs deponere, quàm Hymnodia quotidianum suauissimum vsum aliquantulum omittere voluisset Dauid. Hinc aliàs eandem hanc suam degustatam delectationem præferre minimè dubitauit quibuscumque maximorum

Vincunt
dominandi
cupiditatem.

Psal. 118.

Regum opibus ac thesauris: *In via testimoniorum tuorum delectatus sum, sicut in omnibus diuitiis.* Omnes dixit diuitias, vt cognosceremus, non vnus tantùm Regni opes considerasse Dauidem in hac sua comparatione, quam lætus decantabat, sed omnium Regnorum omniumque moralium

talium hominum diuitias simul coniunctas expendisse; vt vim suarum deliciarum, quas à Deo, cui psallebat ac deseruiebat, haurire solitus erat, validiùs enarraret.

Hæc suauitas cogebat sanctissimum Regem ad vsum illius suauissimi pronominis *meus* passim vsurpati, quasi ad omne verbum, dum alloquitur Deum, appellans *Deum meum*. Nomen istud, Deus meus cum non tam amoris quàm familiaritatis sit, non videtur valdè aptum creaturæ mortali erga tantum Creatorem & Deum, quem potius deceret inuocari nominibus Maiestatis & Reuerentiæ.

Quidam sancti viri, licet diuino æstuarent amore, verentes illud vsurpare, si quando vigebantur ex interno aliquo affectu, excusationem præmittere non omittebant, quasi veniam deprecantes. Hanc reuerentiam libet obseruare in Areopagita Dionysio viro Apostolico ob merita præclara, imò & diuino ob altissimam Theologiam.

Hic de Deo scribens, non ausus absolutè vsurpare pronomen *meus*, licet impelleretur ab affectu, vt affectui satisfaceret, & reuerentiam non amitteret, dicere solebat: *Deus, & si fas est dicere, meus*. Sola suauitas & delectatio, quæ sit maxima, occupans omnem discursum, nescit seruare decorum, præbet licentiam, & sine timore proloquitur, *Deus meus*. Tanta est delectationum à Deo immissarum vis, vt absorpta anima pereat sibi, & quasi in ipsas dulcedines transformata, eructet verba suauitatis plena. Vt aliquando ostenderet Hymnographus vim harum delectationum, eas comparauit primò ebrietati, quæ mentem euertit; deinde torrenti aquarum pleno, qui impetu suo omnia secum rapit, nec ab

Quidam Sancti non audebant vsurpare Deus meus, nisi præmissa excusatione.

D. Dionys. c. i. de Diuin. nom.

Deliciarum vi absorbetur animus.

Psal. 35.

vlla potest impediri vi: *Inebriabuntur ab uberrima te domus tua, & torrente voluptatis tua potabis.*

Vbi egregiè S. Augustinus aduertit has comparationes adhiberi, vt quod absolutè est ineffabile, aliquo saltem modo explicetur; & sicut magna est vis ebrietatis supra mentem, magna est vis torrentium in impetu cursus; ita magna est vis delectationum ad mentem in Deum ipsam capiendam, imò transformandam, vt nihil aliud prater Deum sapiat, nihil diligat: quia cum concepra fuerit illa ineffabilis lætitia, verbis loqui non potest. Augustini, perit quodammodò humana mens, & fit diuina, & inebriatur. Hac lætitia inebriati erant Martyres, qui ad passionem & mortem euntes, non agnoscebant suos, non uxorem

*Consolatio
nes beati
Ephraem.*

tem, non filios, non parentes. De B. Ephraem proditum est, quòd tanta diuinarum consolationum copia aliquando perfunderetur, diuini uisus cans contemplationibus, vt earum vim ferre non valens, cogereetur exclamare ad Deum, ne

*S. Francisci
Xauerij &
S. Philippi
Nerij quæ,
& quanta.*

obrueretur torrente voluptatum. Imò & hoc in titulo ultimo de sancto Francisco Xauerio, nup̄ Orientis Apostolo, & de sancto Philippo Nerij plurium Sanctorum in spiritu Patre, scitum est, quòd talibus fuerint diuinis voluptatibus affluere, vt ad Deum exclamarent coacti, se illis succumbere, nisi eas ipse cohiberet, aut reuocaret.

*Puritas a-
nimi deli-
ciosis reci-
piendis est
apta.*

Verùm non omnes psallentes ad hanc sobriam sanctamque ebrietatem admitti certum est, tantummodò illas sponsas electas, siue solas columbas puritate nitentes, feruore ardentes, amore languescens, quæ in vineam Dilecti inuitantur, vt mustum dulce exprimere ac degustare valeant vnà cum Dilecto; sed tantummodò illi

oues electas & prædilectas, quæ sub oculo diuini Pastoris ingredientes & egredientes, pascua vberissima dignæ sunt reperire & experiri, ingredientes per affectus animi interiores, egredientes per cantum & voces externas, quibus suauitas magis magisque excrescit. Deus noster quantò magis laudatur, tantò dulcior euadit, absque fastidio crescente appetitu & viribus eum semper magis laudandi, quemadmodum disertè scribit diuus Augustinus ad ea verba, *Laudate nomen eius, quoniam suavis est Dominus.* Psal. 99. Hanc suauitatem copiam illi maximè sentire digni redduntur, qui, præter puritatis studium, nouerunt etiam subducere se à negotiis exterioribus, & ad interiora mentis se ipsos colligere, quasi ad locum solitudinis. His Deus suavis, in remunerationem illius voluntariæ segregationis ab omni externa voluptate, solet miras communicare internas suauitates, vti non obscurè significare voluit nobis sacra Historia, dum Moyses & primorum populi secessum quemdam ad montem Sina, vt oratione Deo vacarent, describit. Postquam montem conscendissent, & contemplationi cuiusdam miri obiecti à Deo ostensi vacassent, comederunt & biberunt. Si quis curiosiùs inquiret, ad quid epulæ & potationes post visionem diuinam, & post contemplationem? in promptu adest responsio, quòd non de epulis & comotationibus materialibus credendum est locutum esse Historicum sacrum, sed de mysticis & altioribus, quas rectè explicat Paraphrastes Chaldaeus, dicens; *Et gavisifunt in Sacrificiis suis, quasi comedissent & biberissent.* Ad explicandas suauitates in illo secessu degustatas, voluit adhibere sacri Textus nomi-

Segregatio voluntaria à tamultibus est delicias apta.
Exod. 24.

Deliciae spirituales describuntur in sacris Litteris nomine conui-

na conuiuij & epularum; quia tales experti sunt viri illi suauitates & dulcedines spiritus, quales in conuiuiis opiparis sentiri contingit à famefcentibus. Concinit huic explicationi declaratio, quam obtulit grauissimus Doctor Lipomanus, dicens *Sic Deus se illis videndum præbuit, ut gaudium maximum ex eius visione perceperint, quas spirituales delicias per edere & bibere circumloquitur.*

*Religionum
status mon-
ti Sina si-
milis.*

Felices nunc cogor prædicare Religiosos, qui ad vitæ Regularis sublimitatem, tamquam ad montem Sina, montem scilicet non solum diuinæ legis cultu, sed & diuinorum consiliorum obseruantia celebrem, montem ad orationem frequentioremaximè aptum, montem cælestium visionibus & contemplationibus familiariter euocati à Deo, possunt faciliùs diuinas degustare delicias. Qui in hoc felici monte nouerunt iuxta Religionis suæ gradum, solitudinem præparare, nisi loci, saltem cordis, ab exteriorum tumultuum & negotiorum strepitu se remotos, saltem statis horis, quando ad Hymnodia euocantur, & quibusdam anni temporibus, quibus agetur ad finem Libri sequentis, isti aptiores sunt ad comedendū & bibendum coram Deo.

*Solitudo
cordis ne-
cessaria vi-
ro Religio-
so.*

*D. Gregor.
lib. 30. Mo-
ral. cap. 12.*

Nec ab ista cordis solitudine poterit quisquam se iustè excusare, cum obtineri queat etiam in media urbium frequentia; imò quando sola solitudo adesset, absque cordis solitudine illa nihil valeret, vti disertè docuit sanctus Gregorius his grauissimis verbis: *Qui corpore remotus, sed tumultibus conuersationis humanæ terrenorum desideriorum cogitationibus se inserit, non est in solitudine; si verò prematur aliquis corporaliter popularibus turbis, & tamen nullos curarum sacula-*

rium tumultus in corde patiatur, non est in vrbe.

Quando videmus aliquos Religiosos vim harum delectationum non sentire in Hymnodia vsu, sed duritiam & asperitatem experiri, ita vt ad Hymnodiam accedant inuiti, quasi ad soluendum graue tributum & vectigal; tunc signum non obicuum adest, huiusmodi Religiosos plenos esse vel delectationibus sæculi, quæ omnino pugnant cum delectationibus spiritus, vel curis sæcularibus distrahi, quæ directè impediunt delectationes cælestes, ne concedantur: quòd si etiam concederentur, impediunt curæ sæculares, ne sentiantur delectationes. Istitis Deus iustè denegat, quod aliis Religiosis obicem non ponentibus liberalissimè apponere solet. Dicebat sanctus Bernardus, quòd Deus Religiosis personis, quæ sæculo ex animo renuntiarunt, solitus sit lac dulcissimum apponere, & oleum suauitatis elargiri, quibus suauia dulciaque reddantur omnia quæ geruntur in Ordine, cruces, vigiliæ, ieiunia, chorus, panni, labores, cibi, lectiones, obseruantia. His certè auxiliis lactis & olei carent, qui Hymnodia suauitatem non degustantes, eam reputant grauem ac molestant.

Delicia spirituales cur non ab omnibus sentiantur.

Religiosis feruidis lac & oleum concedit Deus.
D. Berni. Serm. 1. Dedicat. Eccles.

Harum deliciarum vim experiri dignus fuit in vsu Psalmodiarum, dum caneret cum aliis Religiosis in choro, piissimus Thomas à Kempis Belga, ex Ordine Canonicorum Regularium. De hoc viro felici produnt Scriptores miros effectus huiusce suauitatis. Sicut enim summo studio curauit statis psallendi horis prompta hilaritate adesse vnà cum ceteris Monasterij Canonicis, primus ingrediens Oratorium, siue die siue nocte, postremus egrediens, cordis vocisque feruore psallens

Heribertus Rosvveyd. in Vita.

*Thoma à
Kempis sin-
gularis in
psallendo
suauitas.*

lens atque decantans, numquam sedilibus aut
brachio aut tergo innixus, sed semper erectus
ita tot tantisque à Deo, quem cantans laudabat,
cælestibus dignabatur suauitatibus, ut haud
mel, imò sàpè, aduerteretur extra se raptus
oculis vultuque in cælum defixus, corpore ite-
reliquo sic à terræ solo seiunctus, ut vix sum-
morum pedum digitis niteretur. Delectationes eximias
nimium recreantes corpoream subleuabant mo-
lem versus cælum, vnde suauitates descende-
bant. Accidit aliquando ad hanc rem lepidus
euentus. Quidam, ut Thomam per iocum
laudaret, siue pungeret, ex vocum collusione
xit sociis: Nullus miretur in Thoma tantam
eis alacritatem animique pietatem, ac totius ho-
minis reuerentiam singularem tempore psalle-
di, quippe Dauidici Psalmi tot ipsi videntur sal-
mones (pisces sunt in Germania, Bohemia et
Belgio notissimi, æquè ac delicati.) Huic incu-
stanter respondit deuotus Thomas: *Ita est, gra-
tia Deo, Psalmi mihi salmones, verùm haud rari
mihi iidem vertuntur in nauisam & mortem, quoniam
tunc ignavos rei præsentis non intentos & voci par-
centes conspicio.* Veritati itaque per iocum prole-
tæ noluit venerabilis Thomas contradicere, sed
pigrorum ignauiam suauiter atque prudenter
data occasione insimulare aggressus est, ut illos
excitaret. qui pigri fortè aderant huic euentui.
Quas autem experiri dignus fuit deuotus ille
psallens suauitates, easdem possunt degustare om-
nes chori studiosi, qui ad cantum Hymnorum
dispositi accedunt.

Duo hîc scitu necessaria aduertere non omit-
tam. Primum est, quòd non licebit alicui psallenti
has

has delectationes vel concupiscere, vel à Deo ex-
 petere, tamquam finem Hymnodiaë principa-
 lem, nam ob huiusmodi finem quis non esset mi-
 nùs reus culpæ, quàm si solam delectationem si-
 bi proponeret, & statueret pro fine in rebus ad vi-
 tam naturalem necessariis; ut si quis ad cibum
 vel somnum accederet, ob solam corporis & gu-
 stus delectationem. Finis primarius & præcipuus
 esse debet Dei gloria & laus; si deinde conce-
 dantur delectationes, tunc animus eas cum gra-
 tiarum actione suscipiat, ut mediâ apta ad Hym-
 nodiam feruentius colendam & exercendam.
 Nam etiam sancti viri faciliùs unâ cum Hymno-
 grapho viam mandatorû diuinorum percurrunt,
 cum aliqua delectatione dilatantur in corde.

Aliud est, quòd si quis à Deo donetur hisce
 delectationibus, non ideò credere debet se esse
 Deo magis gratum, aut in illis situm esse fru-
 ctum Hymnodiaë præcipuum. Erraret iste, non
 sine periculo maioris iacturæ. Non enim ratio
 perfectionis dimetienda est ex qualitate maio-
 rum vel minorum delectationum, seu consola-
 tionum, quæ in rebus diuinis exercendis aliquan-
 do sentitur, sed perfectionis mensura ex maiori
 minorive caritatis gradu desumenda esse traditur
 in sacris Scripturis. Nec semper delectationes
 signum sunt animi grati Deo, cum non semel
 gratis à Deo concedi soleant etiam minùs perfe-
 ctis, præsertim in via Dei iunioribus & nouitiis,
 ut tamquam lacte nutriti faciliùs assuescant vir-
 tutum actionibus, quas amplexi sunt. Consola-
 tionem autem pertinent ad genus gratiarum, quæ
 à Theologis dicuntur gratis data, quæ aliquando
 dantur etiam reprobis.

Huc

*Delectatio-
nes non de-
bent expeti
tamquam
finis Psal-
modia.*

Psal. 118.

*Delicia spi-
rituales et-
iam ab im-
perfectiori-
bus haberi
possunt.*

*Perfectio-
nis ratio in
quibus re-
bus sita.*

Huc spectat nobilis doctrina, quam tradidit Richard. de S. Victore in Cantic. cap. 6.

Consolationes tenera conceduntur minus perfectis in via Dei.

Deuotio sensibilis potest decipere multos.

Apostoli diligebant Christum nimis tenerè.

Ioan. 16.

Richardus Victorinus, vir non solum in Theologia insignis, sed in vita spirituali apprimè versatus & vitæ contemplatiuæ studiosus, dicens, consolationes teneras interdum magis afficere minus diligentem minusque perfectum. Non enim quilibet tantum diligit, quantum ei conceditur et periri de istis consolationibus, licet sibi forte videatur multum diligere; sed mensura dilectionis attendenda est ex profectu virtutum. Imò vitandum est ab occulto errore, quia affectus tener in Deum, qui etiam alio nomine dicitur deuotio tenera, seu sensibilis, aliquando, imò plurimum, carnalis est potius & fallax quam effectus spiritualis gratiæ, est potius sensualis quam rationis. Multi putabunt se diligere Deum & tamen diligent sensualem consolationem, cuius signum est, quòd tamdiu durat dilectio & feruor in opere incepto, quamdiu durat consolatio: si hæc tollatur, deficit quoque omnis feruor antea degustatus. Huius generis affectus fortassis erat ille discipulorum Domini erga humanitatem Christi, qui ideò maxima impleti sunt tristitia quando eiusdem humanitatis breuè discessum nuntium acceperunt, vt illis Dominus coactus sit rationibus ostendere vtilitatem huius discessus: *Expedi vobis vt ego vadam; si enim non abiero, Paraclitus non veniet ad vos.* Ex quibus verbis dignoscitur, discipulos magis dilexisse quod delectabatur, quam quod expediebat.

Nec semper hæc delectationes à Deo ortum habent, sed aliquando à diabolo, aliquando à natura suggeruntur; & ad has cognoscendas opus est lumine caelesti. In quo genere cognitionis

fic

sicut mirè excelluit venerabilis Zacaria, nostri Ordinis Institutor, ita præclara huius rei tradebat documenta in suis Spiritualibus Aphorismis; quorum præcipua sunt ista:

1. *Mentis dulcedo sensibilis aut à diabolo, aut à natura, aut à diuina oritur uisitatione.*

2. *Hac dulcedine, quasi esca opportuna, decipit diabolus gulosos spirituales, & incantatos.*

3. *Quæ à Deo est, conceditur tum ad stimulum operum virtutis, tum ad premium bonæ voluntatis.*

4. *Hæc aliquando subtrahitur, ut animus tum humilitati studeat, tum alijs compati discat; tum se ipsum discutiatur, an causam præbuerit subtractioni; tum ne in ea, tanquam in vero bono, sistat; tum denique, ut discernatur feruidus à pigro. Qui enim feruidus est, Deo seruire nouit, etiam tempore desolationis, ob virtutis amorem; piger autem, si tali priuatur dulcedine, illicò deficit in via Dei. Hæc docebat præclarus vir, omnis mysticæ Theologiæ insignis affecutor.*

Fundamentum perfectionis statuendum est in progressu dilectionis & caritatis. Quòd si vnà cum caritatis acquisitione iungantur consolationes, quales etiam à sanctis uiris sæpè degustari contingit, tunc felicitas summa est; si uero dene- gentur à Deo, tunc nullus debet affligi, sed humiliter perseuerare in suo studio, donec iterum redeat uisitatio diuina. Non itaq; in hisce sistere debet animus psallentiù, cum non sint de se bonæ, sed earum bonitas tota sit in ordine ad maioris boni prosecutionem; vel bonæ sunt ex suppositione, quòd quis perfectioni substantiali studeat. Si quis ex lata culpa à Deo priuetur his uoluptatibus, licitum erit, imò decebit, postulare à Deo

Antonius Maria Zacaria in Aphor. verbo

Compun-
ctio. num.

1.4.8.16.

19. & seq.

Perfectio
animi non
in consolatio-
nibus,
sed in dilige-
ntia Des-
sita.

David ora-
tione postu-
labat resti-
tutionem
pristinæ cō-
solationis.

à Deo restitutionem pristinæ cōsolationis, ad imi-
tationem Hymnographi, qui cū iustè se priu-
tum cognouisset consuetis delectationibus, que-
bus exultabat in Deum, quia se conuertisset a
voluptates illicitas carnis, tradens se Bethsabee
reuersus tandem ad seipsum, & deplorans amissi-
onem præteriti gaudij, dum veniam deprecare-
tur pro delicto, non cessabat postulare restitu-
tionem ad pristinum statum consolationis, dicens
maximo ardore affectus: *Redde mihi letitiam sol-
lutaris tui, & spiritu principali confirma me.* Veni-
am & nos à Deo postulemus de lata culpa,
Deumque precemur, vt restituat solitas vici-
tiones.

Pfal. 50.

CAPVT XI.

*Hymnodia studiosi uehemens habent
futura glorie signum.*

Terrestres
hominum
mortalium
Psalmodia
cum celesti-
Beatorum
mira con-
fensio.

EA est nostræ Hymnodia, quæ in terris à mor-
talibus expletur, cum superna Hymnodia
quæ ab Angelis & Beatis exercetur in cælis, con-
fensio, vel, vt à Græcis dicitur, sympathya, vt
terrestri ad cælestem facilis existat transitus & ac-
cessus; idq; licebit ex duobus capitibus cognoscere.
Primò ex conditione loci ad Hymnodia
sum deputati in terris; qui si rectè attendatur
magnam habere cum Beatorum habitatione
militudinem conspicietur, imò & communica-
tionem. Tali ordine videtur Deus statuisse no-
stræ salutis negotia, vt instar eorum, quæ in Salo-
monico Templo in terris instituto ex diuino ge-
rebantur præscripto, euenire debeant, quæ in
Templo